

Յ Ո Ւ Շ Ք Ե Ի Փ Ո Ւ Շ Ք

Տեսի զԱլիս ի Սերաս. զիա՛րդ անմոռն՝ յամբընքաց
Սանեալ ընդ դաշքս, գոռայր ապա ի խոր ծոցս հովսաց,
Ո՛չ ապարանք հոյաւենք, ո՛չ բուրասանք ծաղկագեղ
Յաւելուին յամայի յափունս իւր փայլ ինչ շրջեղ.
Այլ ժիւղծիւր մըշակաց բրտունք յերկիր հեղեալ անդ,
Զարեակէ՞ղ արտոյայրն գործէին արգաւանդ,
Եւ ի քաղաքս եւ ի շէնս շուրջ բազմանայր զարմ Հայկայ,
Հարեալ հրոյակ համբաւուն մինչ ի սահմանս հեռակայ.
Վարժոցք մանկանց, վանորայք, աւանդք նախնեացն սրբոց,
Զանանցականն ի հոգիս արծարծէին զյուսոյն բոց.

Ո՛վ երջանիկ որեւոյն՝

Ի հայրենին քաղցր ի բոյն:

Տեսի զԵրասխ յԱյրարատ, զԵսահոսեալ արտասուք . . .
Դամբանս, աւերս, համակեալս՝ յեզերս նորա՝ ի խոր սուգ:
Վըսեմականն Մասիս ժամանակաց իշխեցող,
Զադամանդեայ արտասուաց հեղոյր զնոք ջինջ ըզցող.
Եւ ծիածան եօթներփեան, ի սուրբ կայից տապանին,
Կամարանայր գեղափայլ, մինչ անդ ուր էջք են Բանին:
Սակայն, եհէ՛, յայսպիսեաց աւերակացն ի միջի,
Տեսէ՛ք զիարդ Արամայն անկորուս հետ բողբոջի.
Քնար քերթողին զուռենւոյն կախեալ կողերց քրքրոյ աւղ
Ի շունչ քաղցրիկ ապառնեացն, ըղձից, ուխտից երկնաւանդ:

Ո՛վ սուրբ յուսոյն անմահի

Որ անդ յաւերսն պահի:

Ես զԱխուրեան տեսի անդ, ուր քաղաքաց մայրն Անի
Յեղեռական ի ստուերսն հոծ խընկէ զմահուն հովանի.
Հաննար նախնեացն Հայկազանց, հարսարուքիւն արուեսից,
Զարմանահրաւ առ մարդիկ, նախանձելիք հնոցն դից,
Ընդ խաչանիւ ճափորսիւ, անշունչացեալք անդ դընին:
Ո՛հ, մինչ մորնչէր գեսն անեղ, առ պարբայօք ոստանին,
Յաղեկքսուր ձայն նորա ծանեայ զլալիւն դառնանեծ
Հայաստանեայց հաւօրէն. եւ, մինչ ի ձեռն ըզգլուս յեց՝
Դէ՛ս կայի, շունչ իմ ուժգին յաներեւոյք տեղուջէ
Ազդեաց ի սիրս իմ մեղմիւ. «Զէ մեռեալ սա, այլ նընջէ»:

Ով անկորուս դու փառաց,

Հանդիսարան անմոռաց:

Եւ այժմ ի փոյդ եկեալ յետ, նրւիրականդ Գանգէս,
 Զաղերսանաց քէ կամիս, ցանկամ խօսիլ բանս առ քեզ.
 Որ զերկնաբերս կասարացն ի քեզ հոսեալ ըզնիսն սուրբ
 Խառնես ի գայռ եւ ի սիւղմ, ընդ արեգին լուծեալ հուրբ,
 Ծանի՛ր զի եմ ասս բեկորք ազգի փոխու այլ արգոյ,
 Հողմավարեալք ի բախսից երբեմն այստէն յեզերս փոյ.
 Ի փուրայիցրն Մասեաց զորս Երաշխայ քանան ջուրք
 Սովփեք ոսկոյ եւ նոքա, քաջազանց նեք, երկնից տուրք:
 Մի՛ խառնեսցես ըզնոսա ընդ այլ ազինս, ըզնոքոք,
 Քանզի եմ «ազգ սեպհական», ընդ միտք կալցին երկինք հոգ:
 Ո՛վ մաղքանացրդ բարի,
 Իցի՛ւ քո ուխտ կասարի:

Կարկարս, 12 դեկտ. 1917

Թ. Ե. Գ.

Յ Ն Ո Ր Ք

Ոսկի մարմինն աւազներու՝ կարօտահար
 Վերջալուստող հորիզոնի վառ ճենջանքին,
 Ա՛հ, կարաւանն ըլլար դարձող իմ ո՛րք հոգին
 Կախարդալուր հեծող սրինգի մ'երգին համար . . .

Զուրք գուցէ հեռուն, կանա՛նչ ուլասիսէն,
 Արեւին ջերմ սիրէն այրած իր համբոյրով
 Լուսնին ժրպիսն է կարօցքեր, ու կ'երազեն
 Իր հոգիին մէջ ուռիներ լոյսէն գինով . . .

Հեծող սրինգին ոսկի հեքեաքը միտք ըլլար
 Հին անծանօթ երազին փառքը վիրաւոր . . .
 Ես աղբիւրներն ամեն մոռցա՛յ քեզի համար . . .

Մութ ծառերուն ալ հեռացա՛յ սօսաւիւնէն,
 Ու ցընորքի համբուն վրայ մըտամուր
 Կ'անցնիմ՝ հոգւոյս վընիս երկինքը հայցելէն . . . :

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՍԹ